

”MEN VINDEN KUNDE JAG INTE STYRA”

Detta julbrev börjar mycket sorgligt, vilket jag bara djupt kan beklaga. I juli förlorade vi vår dotter Camilla. Livet stannade upp. Hennes död kom som en fullständig chock och mötet med hennes död är det tyngsta och svåraste jag någonsin har upplevt. Höstens ekonomiska kriser både i vårt land och överallt i världen har gjort många människor rädda och oroliga, men de händelserna är övergående vid sidan av de väsentligaste frågorna om livets mening.

Min viktigaste terapiform blev att skriva en bok. Under hela juli månad pratade jag varje dag i mina tankar många timmar med Camilla. Medan jag satt och skrev kände jag mig levande; övriga tider var min livslust helt bortblåst. Nu har jag fått den tillbaka. I sitt avskedsbrev till oss ber Camilla om förlåtelse för all den sorg hon förorsakar och säger att hon har gjort sitt eget val. Hon ville inte kliva in i vuxenvärlden med alla dess plikter och måsten.

Själv ber jag med gråtande hjärta henne om förlåtelse för att jag inte i tid förstod att lyssna på henne tillräckligt ofta. Jag var inte alltid närvarande när hon skulle ha behövt sin far. Detta är ett utdrag ur min bok: ” Mina skuldkänslor plågade mig och jag upptäckte att min gråt till stor del handlade om att jag inte fått en ny möjlighet. I allmänhet har vi möjlighet att göra ett nytt försök när vi har begått ett fel. Men nu är det inte längre möjligt. Jag skulle så otroligt gärna vilja börja om från början och göra allt annorlunda.”

Camilla lämnade sina dagböcker för oss att läsa, för att vi skulle kunna förstå henne. Och det är först nu, genom dem, som vi har fått veta vad som egentligen rörde sig i hennes innersta och vilka svårigheter hon mötte i sitt tonårs- och vuxenliv.

Skulle vi från och med denna jul kunna börja uppmärksamma våra ungdomar bättre? Genom Camillas dagböcker har jag nu börjat förstå hur upprivande livet i dag är för våra unga. De föds i en tid fylld av buller och stress och krafter som drar åt olika håll. Ungdomar med starka personligheter kan kanske skapa sin egen väg och acceptera den accelererande livsrytmen. Men på vilket sätt och var skall de känsligare unga själarna kunna bygga upp sin egen skyddsmur? Under denna höst har vi fått ta del av andra uppskakande händelser som berättar om hur illa våra unga mår i dag.

På arbetsplatserna saknar våra unga en ny form av ledarskap. För dem är det inte nog med att ledaren fördelar arbetsuppgifter, tittar in nu och då, ibland ger feedback och håller ett utvecklings-samtal per år. Våra ungdomar vill förstå meningen med sitt arbete, vad det innebär. De vill att man lyssnar på dem och värdesätter dem. De vill sköta sitt arbete självständigt. De vill inte bara ta emot order från en högre instans. De vill ha samtal och tydlig ledning. De uppskattar en ledare som stöder och inspirerar genom att själv vara ett gott exempel.

Hemmet och närmiljön är en ännu viktigare plats, där de unga kan hitta sig själva och småningom även hitta sin plats i vuxenlivet.

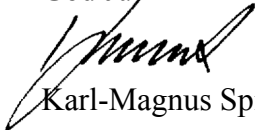
Denna dikt har vi fått:

*”Jag skickade ut mitt barn i livet som en segelbåt på havet.
Så gott jag kunde sydde jag seglen och gav råd om de bästa farvattnen.
Men vinden kunde jag inte styra.”*

Finns det i din närhet någon ung person som skulle behöva ett starkare segel och mera av din närvaro och tid? Vem behöver du be om förlåtelse för dina ord och gärningar? Till vem kan du säga att du är ledsen över att du inte har förstått? Vem behöver mera trygghet? Så länge våra unga ännu finns i vår närhet har vi varje dag en möjlighet att göra allting på ett annat sätt.

Ju kraftigare en ung människa avvisar vårt närmande, desto större är sannolikt hennes innersta behov av stöd och trygghet.

God Jul

Karl-Magnus Spiik